

Onze courant

NOREL

DE KLEINE *Kroniek*

FAX, 'n ARABISCH STADJE BIJ TINIS

Nu weet ik niet precies meer, wat jullie heb geschreven uit Sfax, de Erikaanse stad, waarheen ik met 'n Gronings schip geweest ben. Maar dat hindert niet. Vandaag maak ik een praatje bij een plaatje, en ik in Sfax gemaakt heb.

Zien jullie op het eerste plaatje de beide mannen zitten? Dat zijn bootwerkers. Ze zitten op de dek van ons schip en ze zijn bezig met het lossen van het hout. Maar kunt wel zien: ze leggen het ge-

makkelijk aan. De bootwerkers van Sfax zijn niet gewend zich al te zeer te haasten. Hoe zou je trouwens ook hard kunnen werken met zulke lange jassen aan? De verste heeft een mutsje op, een klein vilten mutsje, donkerrood. Zo'n mutsje dragen alle Arabieren, voor zover ze geen hoofdoek dragen, zoals de voorste man op het plaatje. Een grote doek is dat, soms wit — maar dan is de witte doek meestal zwart van het vuil — soms geruit, zoals de doek op het plaatje, soms ook in bonte kleuren en altijd stevig tot een tulband om het hoofd. Ons zou hij niet bevallen. Nu ja, als het koud was! Maar de Arabieren hebben de dikke doek om het hoofd en de lange jas aan, wanneer wij lopen te puffen van de warmte.

Op het tweede plaatje zijn we in Sfax. Dit is de allerbreedste straat van de stad, zo ongeveer wat de Dam in Amsterdam is. De meeste straten zijn veel smaller, nog geen twee meter breed. Maar aan deze hoofdstraat kun je wel zien, dat Sfax geen weelderige stad is. De huizen zien er nogal haveloos uit. Rechts vooraan is een eethuisje. De rook, die opstijgt is de wasem van een kostje, dat er klaargestoofd wordt. Het zullen wel bonen zijn of gebak-

ken aardappelen. Die worden gegeten met een flinke scheut olijfolie. De Arabieren vinden zo'n hapje lekker. Jullie ook? Daarnaast is een winkel. De koopman zit er op de drempel, en verderop, die zwarte

gaten zijn ook winkels. En verder zie je kinderen en een man, die een zware vracht op de nek draagt en een zwaar gesluierte vrouw, en Arabieren, die het zich gemakkelijk maken voor hun woning. De toren noemt men minaret. Ze hoort bij een moskee, waar de mannen heengaan om de Koran te lezen en te bidden. Vrouwen mogen er niet komen.

Het derde plaatje brengt ons buiten de stad. Daar is de straat van de smeden. Mooie smederijen zijn het niet. Van oude planken zijn de hutten in elkaar geslagen en een brok zink of een stuk asfalt vormt het dak. Achteraan zie je oude petroleumvaten en op de voorgrond zie je wat de Arabieren daarvan maken: platte ijzeren schalen. Hier zijn twee jongens aan 't hameren op zo'n schaal. Maar er zijn vlak in de buurt wel zestig mannen en jongens aan het hameren op die ijzeren platen. Het is daar een lawaai, dat je je vingers in de oren stopt.

En zoals op plaatje 4 brengen de Arabieren de gerst of maïs, die zij geoogst hebben naar de markt. Het ezeltje moet alles dragen. Twee grote manden hangen aan zijn zijden en een aantal zware zakken gaan daar

bovenop. Straks als ze in de straat van de graanhandelaars gekomen zijn, wordt alles afgeladen en dan komen andere Arabieren om het

graan te keuren en te kopen. Op het laatste plaatje zie je iemand in bewondering voor de drinkkruik van een Arabier. Dat is hun kan en drinkglas tegelijk. Als een Arabier naar zijn werk gaat, neemt hij zo'n kruik mee. Het is een kruik van aarde, een beetje poreus. Ze wordt van buiten vochtig als er water in is. Maar juist daardoor blijft het water in de kruik koel. De Arabier zet de kruik, en dit is nog niet eens de grootste, zo aan zijn mond. Hij vindt dat heel gewoon en hij begrijpt niet dat zo'n Europeaan met zulk een belangstelling kijkt naar de kruik er naar het roostertje, dat tussen buik en hals is gemaakt, opdat er geen muizen of insecten in de kruik kunnen kruipen, wanneer hij leeg op het land ligt. Wie die iemand is, die de drinkkruik van de Arabier bewondert? Dat mogen jullie raden.

HELP DE CHRISTELIJKE SCHOOL IN SOUBURG!!

Prachtig! Van verschillende lezers (lezeressen) van „Vrij en Blij” ont-

ving ik al een kaart met „Zend a.u.b. 1 of 2 prikkarten. Ik wil school helpen.” Direct heb ik hun verzoek voldaan. De mevrouw erbij, hoe ze mij het moesten afdragen. Wel, dat is eenvoudig. Je neemt een girobiljet je vult dit in. Mijn gironummer 518710 t.n.v. Mej. Joh. de N Middelburg. Je vergeet natuurlijk niet, je volledig adres op 't stro te vermelden, want ieder, die mij bedrag toegezonden heeft, krijgt herinnering aan het werk, dat (zij) voor onze scholen deed, mooie foto van de Souburgse scholen. Zijn er nog meer kinderen, die de actie (wat leuk, dat jullie Retour er zo'n mooie naam voor willen meewerken, stuur dan een briefkaart aan Mej. de N onderwijzers Julianaschool, Souburg (Zld.). 'k Hoop dat de Souburgse postbode heel veel kaarten moet brengen, want dan zal o actie slagen! De opbrengst wordt natuurlijk in jullie blad bekend gem. Veel succes!!

Joh. de N

HOEKJE VAN OOM HENK

(Het adres van Oom Henk is Joost v. de Vondellaan 9, Zeist)

Beste jongens en meisjes!

Dat was me Vrijdagmorgen een hele consternatie in bomen en struiken, die de grens vormen tussen de tuinen achter onze huizenrij, en die welke aan de achtergelegen laan grenzen. Of neen, laat mij het liever in goede volgorde vertellen. De avond tevoren zaten mijn buurman en zijn vrouw gezellig wat te lezen, of naar de zacht-spelende radio te luisteren, toen ze in de schoorsteen leven hoorden. Nu, het is midden zomer, en m'n buurtjes zijn zowat vijftig jaar, ze geloven naar ik meen niet eens in Zwarte Piet, die aan de schoorstenen luistert. Ze keken elkaar eens even aan, en meneer zei: „Zeker wat roet of kalk, dat naar beneden valt.” Ze lazen en luisterden verder. Maar even later was er weer dat vreemde geluid, nog een beetje erger... Mevrouw schoof wat van de haard weg, die gaf toch geen warmte, en meneer keek haar wat spottlachend aan. Bang? Kom nou!

Een poesje blijft alles stil, misschien speelde de radio op dat ogenblik wel harder. Dan ploft er duidelijk wat omlaag in de schoorsteen, en dat — iets — maakt nog meer leven! 't Wordt bepaald griezelig. Meneer staat op en zet de radio

harder, mevrouw zoekt een plaatsje aan de tafel, ver van de, nu zo ongezellig aandoende haard. 't Is intussen ook al wat later geworden, over elf uur al... 't Wordt bedtijd, de radio wordt afgezet, ze zoeken de slaapkamer op. In de omgeving van de schoorsteen is het angstig stil...

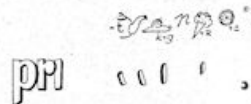
's Morgens, als de zon vrolijk schijnt, is alles direct anders, ook niet angstig meer. Maar als meneer en mevrouw zich aan tafel zetten voor het ontbijt, is daar opeens dat geluid weer, nu niet in de schoorsteen, maar in de haard! Dat is toch te erg. Meneer staat resoluut op, en trekt, met behulp van zijn vrouw het zware gevaarte weg. In de schoorsteen is niets te zien, maar als ook de haard onderzocht wordt, en de deurtjes openstaan, wipt er opeens een griezelig zwart geval op de rand van de opening. Een vogeltje, roet-, roet-zwart. En uit de aslade klinkt een angstig gepiep. Daar blijkt ook al zo'n beestje te huizen. De diertjes zijn verkleumd van kou en narigheid, ze laten zich zo maar pakken. Het zijn twee jonge spreuwen, die de vorige avond op een of andere manier in de schoorsteen zijn terecht gekomen! Natuurlijk wordt er direct voor de diertjes gezorgd, en goed ook. Een mandje met een paar wollen lappen, een schoteltje met in melk geweekt brood erbij, daar komen de zwervertjes in. En het geheel verhuist naar de keuken. Na het ontbijt gaat mevrouw even een kijkje nemen en daar vliegen de roetvlekken al rond! Natuurlijk gaat de keukendeur open, en het tweetal herkrijgt de vrijheid. Wat later schijnt de hele vogelwereld in het groen van de tuinscheidingen bijeen geroepen om het wonder te zien. Op elke tak zit er één, en kwetteren en te keer gaan! De oren tuiten ervan. En midden in de kring, op

een tak van een hoge vlierstruik, ple roetzwart, de twee, die zoveel o teweeggebracht hebben.

De volgende dag waren ze nog te onderscheiden tussen de anderen de spreuwenfamilie, maar na een dagen vielen ze niet meer op.

Een mooie historie, niet?

En nu maar eens zien, hoe het met raadsels uit het Mei-nummer gegaan. Hier volgt dan de

Het antwoord luidde: Chocolade — suikereitje. Paaseitje heb ik ook voor gerekend, omdat dit een veel geb benaming is.

Dit betreft het raadsel voor de jong

We hebben om de prijzen moeten l zoals bijna altijd. Er waren weer wat goede oplossingen ingekomen.

Hier komen de namen van de winn Janny Vogelaar, Berkel, 1e prijs; J Colenbrander, Doetinchem, 2e Truusje van Evert, Leiderdorp, 3e De troostprijzen zijn voor: Corrie Snoek, IJsselstein; Aetse Boersma, tum; Jan Janssen, Smilde; H Hamoen, Rietveld en Dikkie Meij Schoonoord.

Het antwoord op het raadsel v ouderen is: Het zwaard van een ' of schip. Het aantal goede oplo viel me werkelijk mee hoor. Ik dacht dat zoveel van jullie nog weten hoe zeilschip er uit ziet. Nu, om de is weer geloot, hier zijn de namen